

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνη δραχ. 35. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΔΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐνοῦδότητος μανός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 1 Ὀκτωβρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 44

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὴ μέση τῆς αὐλῆς στέκονταν δύο γυναῖκες, δεμένες μὲ ἀλυσίδες ἀπάνω σὲ δύο ξύλινους πασσαλούς. Ὁ βασιλιάς ἀνάγνωρισε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὴς δύο τοῦ φιλενάδες. Ἐνοιώσε μιὰ ἀνατριχίλα σὲ ὅλο του τὸ κορμί καὶ εἶπε μέσα του:

— Ἀχ, δὲν ἐλευθερώθηκαν ἔπως εἶχα νομίσει. Καὶ τέτοιες καλὲς γυναῖκες τὴς τιμωροῦν μὲ μαστίγωση ἐδῶ στήν Ἀγγλία. Ναί, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ντροπή, διὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν γίνεταί σὲ καμμιά βάρβαρη χώρα, ἀλλὰ σ' ἓνα χριστιανικὸ ἔθνος ὡς τὴν Ἀγγλία. Θὰ τὴς δεῖρουν τὴς δυστυχισμένες μὲ τὴς βέργες, καὶ ἐγὼ ποῦ εἶδα τόση ἀγάπη καὶ τόση καλωσύνη ἀπὸ μέρους τους, εἶμαι ὑποχρωμένος νὰ βλέπω μαζί μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γιὰ νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ τὸ μεγάλο κρίμα. Εἶναι παράδοξο, πολὺ παράδοξο σ' ἀλήθεια, ἐγὼ, ὁ κυβερναρχος αὐτῆς τῆς ἀπειραντῆς χώρας, νὰ μὴν ἔχω τὴ δύναμη νὰ προστατέψω δύο φτωχὲς γυναῖκες. Μὰ ὡστόσο θὰ ἔρθῃ ἡ μέρα ποῦ οἱ κακοὶ καὶ σκληρόκαρδοὶ ἄνθρωποι θὰ δώσουν λόγον γιὰ τὴς πράξεις τους. Γιὰ κάθε ξυλιά ποῦ θὰ δώσουν, θὰ λάβουν ἑκατὸ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνοίχτηκε ἡ μεγάλη πόρτῃ τῆς αὐλῆς καὶ ἓνα πλῆθος λαοῦ μπήκε μέσα. Ἐγένετο ὅλη τὴν αὐλὴν καὶ συγκεντρώθηκε τόσο πυκνὰ γύρω ἀπὸ τὴς δύο γυναῖ-

κες, ποῦ ὁ βασιλιάς δὲν μπορούσε πιά νὰ τὴς ἴδῃ.

Ἵστερα παρουσιάστηκε ἓνας παπᾶς. Προχώρησε κι' αὐτὸς πρὸς τὴς γυναῖκες ἀνοίγοντας δρόμον ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, καὶ ὁ βασιλιάς δὲν μπορούσε οὔτε τὸν παπὰ νὰ διακρίνῃ πιά. Τὸν ἀκούγε ὅμως ποῦ μιλοῦσε, ποῦ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις στὴς γυ-

— Ντροπή σας. Λύστε τον αἰετός, φώναξε ὁ βασιλιάς στὸν δεσμοφύλακα. — (Σελ. 518, στ. β')

ναῖκες καὶ ἐκεῖνες τοῦ ἀπαντοῦσαν, μὰ ὡστόσο δὲν ξεχώριζε τὰ λόγια. Ἵστερα εἶδε νὰ γίνεταί μεγάλη κίνηση καὶ φασαρία στὴ μέση τῆς αὐλῆς. Οἱ δεσμοφύλακες πηγαινοερχόνταν ἀνάμεσα στὸν κόσμον. Ἵστερα ἔγινε αἰσιπὴ.

Ἐξαφνα ὡς νὰ δόθηκε διαταγή, τὸ πλῆθος ἔλο χώρισε στὴ μέση ἀφήνοντας ἐλεύθερον τὸ χωρὸ γύρω ἀπὸ τὴς δύο κατάδικας, καὶ τότε ὁ Ἐδουάρδος εἶδε ἓνα θέαμα ποῦ ἔκανε τὸ αἷμα του νὰ παγώσῃ:

Γύρω ἀπὸ τὴς δύο γυναῖκες εἶχαν σιθιάξει σωροὺς ἀπὸ φρύγανα καὶ ξερόκλαδα, καὶ ἓνας δεσμοφύλακας εἶχε γονατίσει κι' ἔτοιμαζόταν νὰ τοὺς βάλῃ φωτιά. Οἱ δύο δυστυχισμένες εἶχαν τὸ κεφάλι τους σκυφτὸ καὶ σκεπασμένο μὲ τὰ χέρια τους· οἱ κίτρινες φλόγες ξεπετάχθηκαν ζωηρὲς ἀπὸ τὰ φρύγανα ποῦ ἀρχισαν νὰ τριζοβολοῦν, κι' ὁ ἀνεμος φύσηξε ψηλά τὸν μαῦρον καπνὸν. Ὁ παπᾶς σήκωσε τὰ χέρια του κρατώντας στὸ δεξιὸ ἓνα σταυρὸν, δταν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τῆς αὐλῆς μπήκαν μέσα τρέχοντας δύο κορίτσια καὶ μὲ σπαρακτικὲς κραυγὲς ὤρμησαν πρὸς τὴς δύο κατάδικας. Οἱ δεσμοφύλακες τὴς ἀρπάξαν καὶ τὴς τραβήξαν μακριά, μὰ ὡστόσο ἡ μιὰ δὲν ἦταν ἀρκετὰ δυνατὰ πιασμένη καὶ ἀποπάσθηκε ἀπὸ τὰ χέρια του, φωνάζοντας πὼς ἤθελε νὰ πεθάνῃ μαζί μὲ τὴ μητέρα τῆς. Καὶ προτοῦ νὰ προφθάσῃ κανεὶς νὰ τὴν κρατήσῃ, ἔτρεξε κοντὰ στὴ μητέρα τῆς καὶ τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια. Πάλι κατόρθωσαν νὰ τὴν τραβήξουν, μὰ τὰ φορέματά τῆς εἶχαν κιόλας πιάσει φωτιά. Κάμποσοι δυνατοὶ ἄντρες τὴν κράτησαν γερὰ,

τῆς ἔσχισαν τὰ ἀναμμένα φορέματα ἀπὸ πάνω τῆς, ἐνῶ ἐκείνη ἔκλαιγε καὶ φώναζε σπαραξικάρδια καὶ πάλευε γὰ τοὺς ξεψύγη καὶ ἔλεγε πὼς εἶναι μόνη τῆς στὸν κόσμον· καλύτερα ἦταν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πεθάνῃ μαζί μὲ τὴ μητέρα τῆς. Καὶ τὰ δύο κορίτσια ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἐλευθερωθοῦν, μὰ ἔξαφνα οἱ φωνὲς τους σκεπάσθηκαν ἀπὸ ἄλλες σπαρακτικὲς φωνὲς πόνου ποῦ δὲν εἶχαν πιά τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Ὁ βασιλιάς ἔστρεψε τὴ ματιὰ

του από τα δυο δυστυχισμένα κορίτσια κατά το Ικρίωμα, μα για να καταβάλλει πάλι άμεσως το βλέμμα του, χλωμός ο νεκρός. Δεν μπόρεσε πια να ξανακοιτάξει προς εκείνο το μέρος.

— Αυτό που είδα σε τούτη τη λίγη ώρα, είπε, θα μείνη για πάντα χαραγμένο στο μυαλό μου, θα το βλέπω μπροστά μου όλες τις ημέρες της ζωής μου, και τη νύχτα θα μου παρουσιάζεται στον ύπνο μου. Καλύτερα να ήμουν τυφλός και να μην έβλεπα τίποτε.

Ο Χένδον παρατηρούσε τον βασιλιά και συλλογιζόταν με άνακούφιοι.

— Η τρέλλα του όσο πάει και υποχωρεί. Έχει γίνει πιο ήσυχος και πιο υπάκουος. Άλλοτε θα τα έβαζε με αυτούς τους βανδάλους, θα φώναζε πως είναι ο βασιλιάς, και θα πρόσταζε να έλευθερώσουν άμεσα τις γυναίκες. Με τον καιρό οι φανατισμοί πληγής του θα χαθούν ολόκληρα και θα γίνη πάλι άγελως καλά. Να δώση ο Θεός να έρθη γρήγορα αυτή η ημέρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.
Τὸ θῦμα

Όσο η παρατεταμένη φυλάκιση τους στενοχωρούσε πολύ τον Χένδον, και αίστάνθηκε μεγάλη άνακούφισή όταν έφθασε η ημέρα της δίκης του. Ο,τι απόφαση κι' αν έδωσαν, σκέπτόταν, πάλι καλύτερη θα ήταν από αυτή την άνυπόφορη στέρηση της ελευθερίας του. Μα τα πράγματα βγήκαν χειρότερα από ό,τι έλπιζε και δεν ήταν μικρός ο θυμός του όταν άκουσε στο κατηγορητήριο να τον ονομάζουν άλητη και άπατεώνα και να τον καταδικάζουν σε δυο ώρων δέσιμο επάνω στο φάλαγγα. Τό ότι διατεινόταν πως ήταν άδερφός του κατηγορού του και είχε δικαιώματα στο Χένδον Χώλλ και στον τίτλο, αυτό ούτε αναφέρθηκε καν στο κατηγορητήριο οα να μην άξιζε να ληφθῆ υπ' όψει μια τέτοια έξωφρενική και παράλογη άξιωση.

Ξεθύμανε το θυμό του με φωνές και διαμαρτυρίες την ώρα που τον άδηγοσαν στην πλατεία του χωριού για να υποστή την ποινή του. Μα δεν κέρδιζε τίποτε με αυτό. Άπεναντίας έκανε τους δεσμοφύλακες να άγριέφουν και να τον δένουν κιάλιας με ρικές κατακεφαλιές για να σωπάση.

Ο βασιλιάς δεν κατόρθωσε να νοίξη δρόμο άνάμεσα στο πλήθος που άκολουθοσε τον κατάδικο, κι' έτσι ήταν άναγκασμένος να βρισκείται στην ούρα της συνοδείας, χωρισμένος από τον πιστό του φίλο και προστάτη.

Κινδύνεψε να καταδικασθῆ κι' αυτός να μπῆ στον φάλαγγα ως σύντροφος και συνένοχος του άπατεώνα. Μα τον άβίασαν έξ αϊτίας της νεαρής του ηλικίας και τον άφησαν ελεύθερο. Όταν επιτέλους σταμάτησε η συνοδεία, ο βασιλιάς κατόρθωσε με πολλή κόπο να τρυπήση άνάμεσα απ' το συνωσιζόμενο πλήθος και να ιδῆ. Στη μέση της πλατείας βρισκόταν ο πιστός του όπηρετής, δεμένος στο φάλαγγα, στόχος και περιέγelo του όχλου. αυτός ο φίλος του βασιλιά της Άγγλιας.

Ο Έδουάρδος ήταν στο δικαστήριο όταν άπαγγέλθηκε η απόφαση, αλλά δεν είχε ιδέα τι πράγμα ήταν αυτός ο φάλαγγας. Η άγανάκτησή του έγινε άκόμη μεγαλύτερη, όταν συλλογίσθηκε ότι η τιμωρία του φίλου του αποτελοσε μια νέα μεγάλη προσβολή γι' αυτόν τον ίδιον κι' έγινε έξω φρενών όταν είδε έναν άνθρωπο του λαού να πετάει εν' άγρό που χτύπησε και έσπασε πάνω στο μάγουλο του Χένδον, κι' έκανε το πλήθος να ξεσπάση σε δυνατά γέλια.

Ο βασιλιάς έχασε τρέχοντας την πλατεία που φώναζε στον δεσμοφύλακα που φύλαγε τον κατάδικο:

— Ντροπή σας! Λύστε τον άμεσως! Είναι στην ύπηρεσία μου! Είμαι ο...

— Σώπα για το Θεό! φώναξε ο Χένδον τραυμαγμένος. Θέλεις να χάσης το κεφάλι σου; Μην του δίνετε προσοχή, κύριε, είναι τρελλός!

— Μη φαντάζεσαι, φίλε μου, πως θα δώσω προσοχή στα λόγια του, έκανε ο δεσμοφύλακας. Αυτό δά έλειπε. Θα του δώσω όμως ένα καλό μάθημα για να με θυμάται.

Στάθηκε προς τους βοηθούς του και τους είπε:

— Δώστε του του παλιόπαιδου κάνα-δυό βουρδουλές για να μάθη ποτέ πρέπει να μιλά.

— Μισή ντουζίνα δεν θα τον βλάφουν! φώναξε ο Σερ Χούγκ που έφθανε εκείνη τη στιγμή καθάλλα στο άλογό του για να ιδῆ κι' αυτός τον έξευτελισμό του άπατεώνα.

Οι ύπηρετες έπιασαν τον βασιλιά και έτοιμάστηκαν να γυμνώσουν την πλάτη του. Δεν επιχείρησε ούτε να τιταθῆ καν, τόσο η άγανάκτηση για τον άφάνταστο έξευτελισμό που θα γινόταν στο έργο και άπαραβίαστο πρόσωπό του, τον έκανε να παραλύση. Η ιστορία ανέφερα βέβαια πως κι' ένας άλλος βασιλιάς είχε μαστιγωθεί μα τότε ήταν άνυπόφορη η σκέψη ότι αυτός θα άποτελοσε το άντιστοιχο σ' εκείνον τον ντροπιασμένο πρόγονό του. Τι να κάνη όμως;

έπρεπε η να δεχθῆ την τιμωρία η να ζητήση συγγνώμη. Δύσκολη η έκλογή. Τις βάρδουλές μπορούσε να τις υπομείνη—αυτό επιτρέπεται σ' ένα βασιλιά—μα να ζητήση έλεος, αυτό του ήταν άπαγορευμένο. Όταν ο Χένδον βρήκε μια λύση για να τον σώση απ' αυτόν τον έξευτελισμό.

— Άφήστε το παιδί ελεύθερο, είπε. Δεν βλέπετε, σκληρόκαρδο άνθρωποι, πόσο μικρό και λεπτοκαμωμένο είναι; Μαστιγώστε με έμένα για λογαριασμό του.

— Μα την άλήθεια, αυτή είναι λαμπρή ιδέα, πρέπει να τόμολογήσω, είπε ο Σερ Χούγκ με διαβολικό γέλιο. Άφήστε το μικρό και δώστε μια ντουζίνα βουρδουλές σε τούτον τον υπερμπάντη. Άλλά μια σωστή ντουζίνα και γερές βουρδουλές!

Ο βασιλιάς ήθελε να διαμαρτυρηθῆ άγανακτισμένος, μα ο Σερ Χούγκ τον έκανε να σωπάση λέγοντάς του:

— Ναι, ναί, φώναξε, φέρνε άντιλογίες δες θέλεις. Να ξέρης όμως πως για κάθε λέξη που θα λές, θα του δίνουνεξη βουρδουλές παραπάνω!

Έλυσαν τον Χένδον από τον φάλαγγα, γύμνωσαν την πλάτη του και το μαστίγιο άρχισε νανεβοκατεβαίνει σφυρίζοντας επάνω του. Ο μικρός βασιλιάς γύρισε άλλοι τό κεφάλι του για να μη βλέπη το θέαμα αυτό που του έσχιζε την καρδιά, και δίχως να συλλογιθῆ τη βασιλική του άξιοπρέπεια, άφησε τα δάκρυα να κυλήσουν ελεύθερα στα μάγουλά του.

— Άχ εσύ, γενναία και πιστή καρδιά, έλεγε μέσα του. Η αυτοθυσία σου αυτή θα μείνη για πάντα χαραγμένη στο μυαλό μου. Ποτέ δεν θα την ξεχάσω!

ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΑΝ
(Άκολουθεί)

ΚΛΑΙΩ...

Τά ρόδα κλαίω τα λευκά, που μέσα σε' άνθογαλί μαρμυρώνται άγάλι.

Κλαίω να μάτια τα γλυκά, που νύχτες δε σφαλάνε, κι' ύστερα σβήθην και πάνε...

Τά χέρια κλαίω—ώ, κρυφές λύπες που έχω άκομα— που λυώνουνε στο χῆμα.

Κλαίω και την κλαστή ψυχή, που μένει σ' όλα έβνη, οα να ναι πεθαμένη...

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΣΤΕΡΩ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ!

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —
Τά φροντώνει, χοροπηδώντας σαν την κατοικούλα της, για να γίνουν άκόμα πιο... ώραία.

— Δεν είμαι τώρα όμορφη, Μαρίκα; και γυρίζει μπροστά προς το μέρος της Μαρίκας και το δικό μου. Ένα σκαστό γέλιο με πρόδωσε. Μα ήταν τόσο άστειο το «Κολητήρι» με τη μεταμορφωμένη φατσούλα του! Είχε πασαλειφτεί με πόλοκο κοκκινάδι, χείλινα, μάγουλα, άκόμη και πηγούνι, κι' από πάνω πολύ-πολύ πούντρα, που της είχε άσπρίσει άκόμα και τα τσίγουρα!

— Μάννα μου!... Έβγαλε μια άγριοφαινάρα όταν άκουσε το γέλιο μου και με είδε να προβάλλω τόσο ξαφνικά μπροστά της.

Μα την άλήθεια τη λυπήθηκα. Ο τρόμος ήταν τόσο άστειά ζωγραφισμένος στην πασαλειμμένη φατσούλα της, που σου κινούσε σύγκαιρα τον οίχτο και το γέλιο.

— Για το Θεό! μη με προδώσης, μη το πῆς της μάννας μου!... Άλλά σε μένα, θα με σκουτώσ' την έρμ!

— Καλά, καλά, δεν το λέω της μάννας σου, μα με μια συμφωνία.

— Ο,τι θέλεις, ο,τι ποθείς... Μπας και θες να με λές πάντα «κολητήρι»; λée με!

Αυτό το «λέε με» τόπε με μια τέτοια έγκαρτερική άποφασιστικότητα, κουνώντας προς τα κάτω το κεφάλι, έτσι για δυνατότερη κατάφαση, που μουρθε να τη φιλήσω.

— Όχι, δε θέλω να σε λέω Κολητήρι, αλλά, αλλά...

Κρεμόταν απ' τα χείλια μου.

— αλλά;» φηβόρισε.

—... αλλά να μου πῆς τί σουρθε να πασαλειφτής με' αυτά και να φορέσης το ζακετάκι μου για... φουστάκι—μα την άλήθεια, έ...

— Να γιατί, καλέ, να γιατί! Η Λευιώ—η ξαδέρφη μου, ντέ, την ξέρεις—είναι παεμένη στο Βόλο, και κεί δανά, είδε μαθές κινηματογράφο. Αύτη το λοιπόν μουπε πως εκεί οι κινηματογραφικοί άστέρηδες, πασαλείβονται με τέτοια και φορνε μεταξουτά. Είπα μαθές κι' έγώ: Τι στο καλό «Άστέρω» είμαι οάν δε βάλω μια βολά το ελάχιστο λιγάκι κοκκινάδι;... Έτσι δάς, για δοκιμή μονάχα... Κι' ήρθα εδω να τα βάλω. Μα, να χαρῆς τα μάτια σου, σε περικαλώ μην τοβ πῆς της μάννας μου, έ...

Κι' άρχισε να μυξοκλαίη, μάλλον

στα φέμματα φαντάζομαι, έτσι για να με συγκινήση.

— Έννοια σου, δεν το λέω της μάννας. Μόνο πάμε στην τουλούμπα να πλυθῆς, μήπως και σε δῆ, έ... Έλα να σοδ πλέξω και τα κοσίδια σου.

Σε δέκα λεπτά, η Άστέρω είχε γίνει πάλι η Άστέρω η χωριόπούλα. Τη βόηθησα κι' έγώ όσο

μπόρεσα, να πάρη ξανά τη μορφή της.

Όταν πια ήούχασε πως δε θα την καταλάβαινε η μάννα της, γύρισε τα μάτια της σε μένα, παρακαλεστά και πονηρά μαζι, και μουρμούρισε:

— Μα δε θα με λές πια «Κολητήρι», έ:...

Τι λέτε και σε; να της κάνω το χατήρι;

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΒ'

Η νοικοκυρά, που είχε πάει κάτι να ψωνίση, γύριζε κείνη την ώρα στο σπίτι της.

Στο δρόμο, τα πόδια της μπερδεύθηκαν σε μια κλωστή. Έσκυψε και τη σήκωσε.

— Μπα! Έκαμε. Αυτό μουάει με το μαλλί που πλέκω. Πώς βρέθηδω; Ποιος μου πήρε και μου ξήλωσε το πλέξιμό μου; Γιατί η κλωστή, σγουρή, φαινόταν πως ήταν από πλέξιμο ξηλωμένο.

νο. Κι' ήταν μικριά, άπεραντη. Ούτε η μία της άκρη φαινόταν, ούτε η άλλη. Κι' όταν η νοικοκυρά έκαμε να την τραβήξη, από το ένα μέρος ένοιωσε αντίσταση. Από το άλλο όμως όχι. Και κρατώντας την κλωστή και μαζεύοντας, είδε στα χέρια της την άκρη της.

— Έδω χωρίς άλλο ήταν μια φορά η κάλτσα μου που ξηλώθηκε δλη, συλλογίστηκε. Που είναι όμως το κουβάρι μου κι' οι βελόνες μου; Στην άλλη άκρη βέβαια. Για, να τη βρούμε!

Θυμάστε την ιστορία του Θησαύτη που βρήκε την έξοδο του Λαβύρινθου και βγήκε, οδηγούμενος από την κλωστή που του είχε δώσει η Άρριόδνη; Έτσι έκαμε τώρα κι' η νοικοκυρά. Άκολουθήσε την κλωστή,

οδηγήθηκε απ' αυτή κι' έφτασε ίσια στο κουβάρι της και στις βελόνες. Φαντασθήτε όμως την άπορία της, όταν είδε το κουβάρι καρφωμένο με τις βελόνες στη ράχη ενός ξενουσκύλου, κι' επάνω στις βελόνες δυο μῆλαι

Ο κακόμοιρος ο Καροτής είχε σταθεί εκεί σ' ένα μέρος και περιμένε την τύχη του.

Ήταν τύχη καλή. Η νοικοκυρά ξεκάρφωσε άμεσα το κουβάρι από τη ράχη του σκύλου, τώλιξε την κλωστή που σερνόταν κι' έφυγε, τρώγοντας καθώς πήγαινε τα δυο μῆλα.

Δεν σκετίστηκε περισσότερο να ξηγήση το μυστήριο. Άλλά τί την ένοιαζε! Τῆς έφτανε που βρήκε το πλέξιμό της έστω και ξηλωμένο. Τώρα θα πήγαινε να το ξαναπλέξη.

ΑΦΟΥ ΠΕΣΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ...

Η χαριτωμένη αυτή φωτογραφία παριστάνει ένα σχολικό θέατρο του Βερολίνου. Η παράσταση έχει τελειώσει κι' η αυλαία έχει κλείσει. Μά οι μικροί θεατές δεν έβρισκαν ικανοποιημένοι από το τέλος του έργου. Και τρέχουν και χάνονται κάτω από την αυλαία «για να ιδούν μέσα»! Η παιδική τους φαντασία ζητά να βρῆ τῆ «συνέχεια» του έργου και να παρακολουθήσει τους ηρώες του και πίσω από τῆ σκηνή. Κοιτάζουν, βλέπτε, με πολλή περιέργεια. Φαντάζονται όμως, πόση απογοήτευση θά δοκιμάσουν, ἂν ιδούν αἰφνης σὲ παρασκήνια τοὺς ἠθοποιούς (παιδιά τοῦ σχολείου εἶναι κι' αὐτοὶ) νὰ βγάζουν τὰ φανερωτὰ φορέματα τοῦ θεάτρου, νὰ φοροῦν τὰ καθημερινὰ τους ρούχα και νὰ γίνονται κοινὸι θνητοὶ, ἀπαράλλαχτοι με τοὺς θεατές: Τί ἀπρόοπτη και τί πρῆξ «συνέχεια!» «ὦ, σίγουρα, εἶναι καλύτερα νὰ μὴν εἶναι κανεὶς ἀδιάκριτος και νὰ μὴ κοιτάξῃ πίσω ἀπὸ τὴν αυλαία...

ΦΩΤΙΟΝ ΘΕΙΑΣ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ἀπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
«Ἄλλὰ σ' ὄλες τῆς κάμαρες ποὺ ἐπιθεώρησαν, τὰ ἐπιπλα ἦταν στῆ θέση τους κι' οἱ κλειδαριές ἀπείραχτες.
— Δὲν ἦταν κλέφτης! συμπεράνε ἡ Λάμια με ἀνακούφιση.
— Μὰ τί ἦταν λοιπόν; εἶπε ὁ Ἀσφαλαχτός. Μπρὲ! μὴ μᾶς τῶκανε αὐτὸ ὁ μικρός;
— Τί λές; ὁ μικρός;
— Ναι, ναι! Μπορεῖ νὰ λύθηκε και ν' ἔρθε, στὸν ὕπνο μας, νὰ μᾶς ἐκδικηθῆ, πρὶν μᾶς τὸ σκάση. Ἐμ βέβαια! τὸν δέσαμε μεῖς, μᾶς ἔδεσε και κείνος!
Μ' αὐτῆ τῆ σκέψη, ὄρμησαν στὸ ὑπόγειο ὅπου εἶχαν φυλακίσει τὸ Ριρή.

Ἄλλὰ μιὰ ματιὰ ἔφτασε νὰ τοὺς δείξῃ πὸς ὁ φυλακισμένος εἶχε δραπέτευσει. Ὁ δλάνοιχος φωταγωγὸς μαρτυροῦσε τί δρόμο εἶχε πάρει.
Ἄλλὰ πὸς κατάφερε νὰ λυθῆ; Αὐτὸ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Ἦταν κίβλα τόσο συγχυσμένοι και τυφλωμένοι ἀπ' τῆ λύσσα τους.
— Εἶδες, εἶδες ἐκεῖ τὸ παλιόπαιδο; ἔλεγε και ξανάλεγε ὁ Ἀσφαλαχτός.
— Πρέπει νὰ τὸν βροῦμε και νὰ τὸν φέρουμε πίσω, γιέ μου! εἶπε ἡ Λάμια. Δὲ θάτρεις πολὺ; κάπου ἐδῶ κοντὰ θά εἶναι.
— Και δὲν ξέρει τὰ δάση ὅπως τὰ ξέρω ἐγώ... εἶπε ὁ λαθροκνηγὸς ἀρπάζοντας τὸ τουφέκι του κι' ἕνα καμτσίκι. Φεύγω, μάννα, Κι' ἄμα

τὸν βρῶ, ἔννοια σου, θά τὸν διορθώσω! Βγήκε τρέχοντας. Ἡ Λάμια, σιγά-σιγά, γύρισε στὴν κουζίνα.
«Κι' ἂν δὲν τὸν βρῆ; σουλογιζόταν. Πρέπει νὰ μάθουμε ποὺ μπορεῖ νὰ πῆγε. Κι' αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά. Οἱ ἄντρες ἔχουν πόδια, μὰ οἱ γυναῖκες ἔχουν γνώση και πονηριά.»
Πῆρε ἕνα μεγάλο πανέρι με λαχανικά, τὸ ἔβαλε νὰ ἰσορροπήσῃ στὸ κεφάλι της, βγήκε, ἔκλεισε καλά τῆς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ, και ξεκίνησε...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'
Τί τραβᾶει ἕνας θεατρώνης
Τὸ πρωτὸ, ὁ Ριρῆς κοιμόταν ἀκίμα βαθιά.
Στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, με μισόκλειστα μάτια, ὁ πιστός του σκύλος τὸν φύλαγε. Τὰ εὐκίνητα αὐτιά του τὰ γύριζε πρὸς ὄλες τῆς μεριές, ἔτοιμος νὰ πεταχθῆ ἂν ἀκουγε τὸ παραμικρὸ. Ἄλλὰ τίποτα. Στὴν κάμαρα, και σ' ὄλο τὸ ξενοδοχεῖο, βασιλευε σιωπῆ κι' ἡσυχία.
Κανένας δὲν θά τοὺς ἔκοβε τὸν ὕπνο. Τέτοια διαταγή, φαίνεται, εἶχε δώσει ὁ Φιλμάκης. Μὰ ὄχι. Κάποιος σὲ λίγο μπῆκε στὴν κάμαρα νὰ τοὺς ξυπνήσῃ. Καὶ μπῆκε ὄχι ἀπὸ τὴν πόρτα, παρ' ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἦταν ἀπλοῦστατα ὁ ἥλιος.
Ὁ Μιστοῦ πρῶτος ἀνοίξε τὰ μάτια του. Κατόπι κι' ὁ Ριρῆς. Ὁ σκύλος πλησίασε τὸ παιδί και τὸ καλημέρισε μ' ἕνα γοργὸ γλείψιμο στὸ μάγουλό του.
Στὴν ἀρχή, κοιτάζοντας γύρω του, ὁ Ριρῆς τὰ ἔχασε. Πὸς βρισκόταν σὲ μιὰ κάμαρα ποὺ δὲν τῆ γνώριζε καθόλου; Γιατί κοιμισμένο, τῆ νύχτα, τὸν εἶχαν βάλει σ' ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι. Ἐπειτα ὄμως τὰ θυμῆθηκε ὄλα. Κι' ἀμέσως φώναξε:
— Φιλμάκη!... Κύριε Γυριστῆ!.. Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε κανένας.
«Μὲ ἔχασαν; σουλογιζοῦμαι ὁ μικρός. Μ' ἀπάρτησαν;...»
Ἐπρεπε νὰ ἰδῆ... Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα και βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μιστοῦ. Ἡ καρδούλα του χτυποῦσε. Ἐναν ἀγνωστὸ κόσμὸ ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐξερευνηθῆ και φοβόταν νὰ βρεθῆ ἄξαφνα μπροστὰ σὲ πρόσωπα ξένα, ποὺ θά τὸν ρωτοῦσαν, κι' ὅπως ὄχι πολὺ φιλικά, ποῖς ἦταν και τί γύρευε... Ἄν οἱ προστάτες του εἶχαν φύγει, ἄλλομῶς του!...
Ὅστε στὸ διάδρομο, ὅτε στῆ σκάλα, ὅτε κάτω στῆ σάλα τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ δειλὰ-δειλὰ τῆν ἐξερεύνησε, δὲν εἶδε κανένα. Ὅλοι θά εἶχαν φύγει. Τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν ἄδειο!
Ὁ Ριρῆς κι' ὁ Μιστοῦ ἀποφάσισαν νὰ βγοῦν γιὰ νὰ ἰδοῦν κι' ἔξω.

Τὸ τοπίο ἦταν θαυμάσιο, — και φυσικά, ἀφοῦ τὸ εἶχαν διαλέξει ὁ Φιλμάκης κι' ὁ Γυριστῆς. Τὸ ξενοδοχεῖο, μ' ἔλθετικὸ σχέδιο, ἦταν χτισμένο στὴν ὄχθη μίξς μικρῆς λίμνης ποὺ τῆν τριγύριζαν λόφοι και βουνά.
Ὁ Ριρῆς ἦταν πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ θαυμάσῃ φυσικὸς ὁμορφιές. Ἐνα μόνο ἔβλεπε τώρα: πὸς κι' ἀπέξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπως και μέσα, δὲν ἦταν ψυχῆ.
Αὐτὸ γινόταν πολὺ ἀνησυχαστικὸ. Κι' ὁ Ριρῆς, μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἀπέξω τὸ ξενοδοχεῖο.
— Ἄ, νὰ τοὺς! φώναξε ἄξαφνα χτυπώντας τὰ χεράκια.
Δὲν ἦταν ὄμως πολὺ κοντὰ οἱ σιλουέτες ποὺ εἶχε διακρίνει. Κουνιόνταν, πηγαινόρχονταν μακριά, σχεδὸν ἀπὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης. Κι' ἦταν δυὸ ὄμαδες χωριστές, μιὰ μεγάλη και μιὰ μικρή.
Ἄδιόφορο. Ὁ Ριρῆς δὲν ἦταν μόνος. Καὶ με τῆ σκέψη αὐτῆ ἠσόχασε.
Τώρα ἔπρεπε νὰ πάῃ κοντὰ σ' ἐκείνους ποὺ ἔβλεπε. Κι' ὄρμησε, ἀκολουθούμενος πάντα ἀπὸ τὸ σκύλο.
Ὅσο πλησίαζε, ξεχώριζε καλύτερα τῆς δυὸ ὄμαδες. Ἡ μιὰ ὄμως τὸν τραβοῦσε περισσότερο. Γιατί σ' αὐτὴν ἦταν κι' ὁ Φιλμάκης — μὰ ἕνας Φιλμάκης ἀγνωρίστος.

Ἡ Λάμια βγήκε μ' ἕνα πανέρι στὸ κεφάλι... (Σελ. 522, στ. γ')

Μὴ δὲν ἦταν αὐτός;
Μὰ ὄχι, αὐτὸς ἦταν! Τὸ πρόσωπό του, τὸ ἀνάστημά του, ἡ φωνή του — προπάντων ἡ φωνή του — ἦταν τὰ ἴδια.
Ἀπὸ ἄλλο μέρος, ὁ Τρινολά, ἀνάμεσα σὲ πρόσωπα τὸ ἴδιό ἀλλόκοτα ντυμένα, χειρονομοῦσε ζωηρὰ και φώναζε στὸ Φιλμάκη, λόγια, ποὺ ὁ Ριρῆς δὲν τᾶκουγε καλά και δὲν τὰ καταλάβαινε καθόλου.
Ὅσο γιὰ τὸ Γυριστῆ, αὐτὸς εἶχε στήσει τὴν ἀγαπημένη του μηχανὴ στὸ τρίποδὸ της και γύριζε τὸ χειρόλι της κατευχαριστημένος. «Ἐπαίρνε» μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἔργο ποὺ κινηματογραφοῦσαν. Σπάγγοι τεττωμένοι ὀλίγηρα περιόριζαν τὸ «πεδίο τῆς δράσης», σὰ νὰ ποῦμε τῆ σκηνή. Οἱ ἠθοποιοί, δταν τελείωναν τὸ μέρος τους, ἔβγαιναν ἔξω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σπάγγους, σὰ νὰ λέμε στὰ παρασκήνια. Ἐκεῖ ἡ μηχανὴ τοῦ Γυριστῆ δὲν τοὺς ἔπαίρνε πιά.
Ὁ Ριρῆς, φυσικά, δὲν ἔξερε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, ὅτε φανταζόταν πὸς οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔβλεπε νὰ κουνιόνταν και νὰ μιλοῦν, «ἐπαίξαν θέατρο», δηλαδῆ πὸς ὄλα ἐκεῖνα τὰ ἔκαναν «στὰ ψέματα». Ἄλλωστε δὲν κοίταζε και δὲν πρόσεχε παρὰ μόνο τὸ Φιλμάκη, ποὺ ἡ τωρινὴ του κατάσταση ἦταν γιὰ τὸ μικρὸ παράδειξο κι' ἀνεξήγητη.
Κοντὰ του, μιὰ γριά χωριάτισσα μιλοῦσε και χειρονομοῦσε πολὺ δραματικά, καθὼς ἔστρωνε τὰ τραπέζι ἀπέξω ἀπ' τὴν καλὸδα της. Ὁ Ριρῆς συμπεράνε πὸς ἡ γριά αὐτῆ, ποὺ οἱ ρυτίδες της ἦταν καμωμένες με μπόγια και φοροῦσε ἀσπρηπερούχα, θάταν τρελλή. Κι' ἀκόμα, πὸς ἔκανε τῆ φτωχὴ ἐνὸς ἦταν πλοῦσια, γιὰ τὸ τραπέζι της τὸ φόρτωσε φαγιὰ, γλυκά, φροῦτα κι' ἀραχνιασμένες μπουτιλιές με παλιὸ κρασί. Και τί ὄρατα πιατικά και γυαλικά ποὺ εἶχε! Ἐχουν τέτοια οἱ φτωχὲς χωριάτισσες; Ἐκτὸς πιά ἂν ἦταν ἔωθιά ἡ μῆξισα. Γιατί τὸ πλοῦσιο, τὸ βασιλικὸ ἐκεῖνο τραπέζι στὴν ἀγρία ἐρημιὰ τοῦ φαινόταν τοῦ Ριρῆ «μαγικό».
Ὁ Φιλμάκης ἔτρωγε με τὰ μάτια τὰ φαγιὰ ἐκεῖνα. Ἡ γριά ὄμως δὲν τὸν ἔδιωχνε. Ἀπεναντίας φαινόταν σὰ νὰ τοῦλεγε: «Κάθησε, μικρὸ μου φίλε. Ὅλ' αὐτὰ γιὰ σένα τάχτω!» Ἦταν λοιπόν και τρελλή, και πλοῦσια, μὰ και καλή.
Ὁ Ριρῆς ἔπρεπε τώρα νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ φίλου του, ποὺ ἔπέμενε νὰ μὴ τὸν βλέπῃ καθόλου. Φοβόταν ὄμως τῆ γριά και δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Τί νᾶκανε;

Εὐτυχῶς ὁ Μιστοῦ δὲ φάνηκε τόσο διαταχτικός. Βλέποντας ἕνα φίλο, προχώρησε σ' αὐτὸν γαυγίζοντας. Ἐτσι πῆρε θάρρος κι' ὁ Ριρῆς κι' ἀποφάσισε νὰ πλησιάσῃ.
— Καλημέρα, Φιλμάκη! Ξυπνήσαμε και σὲ γυρεύαμε!
Αὐτὰ εἶπε, ἡ καλύτερα αὐτὰ ἄρχισε νὰ λέῃ, γιὰτὶ δὲν πρόφτασε νὰ τὰ τελειώσῃ: Γιὰ νὰ φτάσῃ ὄς τὸ Φιλμάκη, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπ' τοὺς σπάγγους ποὺ εἶπαμε. Και μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸ θυμὸ και τῆς φωνῆς τοῦ Τρινολά και τῶν ἄλλων ἠθοποιῶν γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτῆ διακοπὴ τῆς σκηνῆς.
— Πίσω, μικρὸ!... Ὅξω, καλιόσκυλο! φώναζαν.
Μόνον ὁ Γυριστῆς, ἀπαθέστατος, ἐξακολούθησε νὰ γυρίζῃ. Και μάλιστα θάλεγε κανεὶς πὸς τὰ μάτια του ἔλαμψαν μιὰ στιγμὴ ἀπὸ χαρὰ.
Οἱ φωνῆς τοῦ Τρινολά και τῶν ἄλλων δὲν ἐμπόδισαν καθόλου τὸν Μιστοῦ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸ Φιλμάκη και νὰ θέλῃ τώρα νὰ τοῦ γλείψῃ τῆ μύτη!
Ὁ Ριρῆς ὄμως σταμάτησε και δὲν τολμοῦσε πιά νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸ κίνημα.
Ὁ Φιλμάκης δὲν μπόρεσε πιά νὰ βαστάξῃ. Ἐσπασε σὲ γέλια δυνατά:
— Χά, χά, χά!... Τί ἀστεῖο ποὺ εἶν' αὐτό!... Τί ἀστεῖο!
Καὶ καλώντας, με νεῦμα τὸ φοβισμένο Ριρῆ, πρόσθεσε:
— Ἐλα λοιπόν, ἔλα νὰ καθῆσῃς κοντὰ μου!... Αὐτὸ θά δώσῃ λίγη φαιδρότητα στῆ μελαγχολικὴ μας

Ὁ Ριρῆς βγήκε με τὸ Μιστοῦ. (Σελ. 522, στ. γ')

σκηνή. "Ω, ναί! χρειάζεται!... Η κυρία Ρωξάνη..."

"Ο Ριρής, φυσικά δεν κατάλαβε γρά..."

"Ο Τρινολά κι' οι άλλοι μούγκριζαν κι' ούρλιαζαν..."

"Ω!... α!... τ' είν' αυτά!..."

"Ήουχάστε, τούς φώναξε ο Φιλμάκης..."

Οι φωνές λιγότεραν. Έγινε κάποι..."

"Αχ, αυτό το παιδί! αυτό το παιδί!..."

"Εμπρός! εμπρός! εξακολουθού..."

"Ο Ριρής κοιτάζε γελαστά το Φιλμάκη..."

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΪ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

Ο Υπουργείο της Παιδείας, καθώς διάβασα προχτές..."

δημία των δασκάλων και των συγγραφέων..."

Κι' έτσι πρέπει. Είναι επιτέλους καιρός να χουμ..."

Οι γυναίκες, ή γυναίκες ή η γυναίκες; Τις γυναίκες, ή της; ή τέ..."

Θά πήτε: "Ο x Τριανταφυλλίδης θά βρή σ'..."

Σας απολάσσει ΦΑΙΔΩΝ

δύ: Έκεινο που μερικοί το γράφουν αλλοιώτικα..."

Τό ζήτημα λοιπόν δεν είναι να βρούμε αν τώ..."

Γιά να το καταλάβετε καλύτερα, να σας φέρω..."

Σας απολάσσει ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μην κλαίς, και θάρθη ή ανοίξε σάν πλάτω..."

Τό ξέρω πως σε σύντριψε το χωρισμό..."

Μην κλαίς! Οι λατριμμένοι σου σιμά μας..."

Κι' όταν, μικρούλα, με καιρό, των γρηστωμένων...

Τότε θαπαλογύρισε σ' ένα δάσος..."

Σακουνόφουστα

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΜΟΥ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ

Α'.

— Είναι ένας φτωχός νέος μ' όρεξη για εργασία..."

Πόσο απατήθηκα όμως! Ο πατέρας είχε κούλα..."

Μήπως και δεν ήμου καλός μαθητής; Όχι, είχα..."

Η μητέρα μου θέλησε να με υπερασπιστεί..."

— Τη Δευτέρα θάρχησε το μάθημά του, για καλό..."

— Όχι, δεν πρέπει να γίνω αυτό, όχι! κι' άρχισαν να με συμβουλεύουν...

Σιγά-σιγά καταστρώσαμε όλοι μαζί ένα σχέδιο..."

ΓΙΑΝΤΕΣ

Είχαμε κοτόπουλο εκείνο το μεσημέρι. Σκυμμένη στο πιάτο μου..."

— Πόσα πράγματα, ανέφερα, πόσες συνθήσεις...

— Ηθεσε στο νοῦ μου κι' η φράση που λέγαμε πάντα...

— Βάζουμε γιάντες; — Ή, τί κρημμάδα είν' αυτή; άκουσά άξαφνα...

Ρομαντική Βοσκοπούλα

ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΣΕΝΗΤΕΙΑ

Είναι μία νόχτα του Γενάρη.

Οι διαβάτες τρέχουν γρήγορα να χωθούν στα σπύτια τους...

— Τη Δευτέρα θάρχησε το μάθημά του, για καλό...

— Όχι, δεν πρέπει να γίνω αυτό, όχι! κι' άρχισαν να με συμβουλεύουν...

— Όσο ή ώρα περνά, ή άγωνία της δύστυχης μητέρας μεγαλώνει...

— Παιδάκι μου, χρυσό μου, κάνε λιγάκι υπομονή...

— Βάζουμε γιάντες; — Ή, τί κρημμάδα είν' αυτή; άκουσά άξαφνα...

— Βάζουμε γιάντες; — Ή, τί κρημμάδα είν' αυτή; άκουσά άξαφνα...

— Βάζουμε γιάντες; — Ή, τί κρημμάδα είν' αυτή; άκουσά άξαφνα...

— Βάζουμε γιάντες; — Ή, τί κρημμάδα είν' αυτή; άκουσά άξαφνα...

— Βάζουμε γιάντες; — Ή, τί κρημμάδα είν' αυτή; άκουσά άξαφνα...

νόν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα λ/μὸ) **Δανάην** (ἔστειλα· καί· τὰ νῆα Π. Πυθόμακα πολὺ ἄρατα) **Ἐδοτῆρ. Παξινόν** (ἔστειλα) **Κώσταν Παρλισην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2οῦ Διαγωνισμοῦ Δίσκων. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 1 Δεκεμβρίου.

582. Δεξιόγραφος

Ἡ πόλις τοῦ Ἀβραάμ
Μ' ἑλληνικὸ νησάκι,
Στῆς βάρκας τὰ πανιά
Πρῶμο φρεσὶ ἀγεράκι.

Αυσόχαρτο

583. Συλλαβόγραφος

Δυὸ φρεσὶ ἐγὼ φωνάζω,
Γιατὶ ἐκπλήττωμαι, θαυμάζω.
Μὰ στὴ μέση ἐσένα βάζω
Καὶ τρανὴ χώρα κοιτάζω.

Νέλλη

584. Μεταγραμματισμός

Βασιλέα ἀρχαῖο σκληρὸ
Θά σημάσω ἀπὸ τὸν Ἄδη
Καὶ πολύτιμο, λαμπρὸ
Θά τὸν κάμω ἐγὼ πετράδι.
Ἄλλο τι ἂν δὲν τοῦ πετράζω,
Μόνον τὸ λαμπρὸ τοῦ ἀλλεζῶ.

Πλάνα Δοξέρι

585. Ἀνεγγραμμισμός

Κράτος δαισιτικὸ
Τάναγραμμιτῶ
Κι' ὦ! τὸ ὄνομα γλυκὸ,
Λατρεμένο, μαγετικὸ,
Ἔτσι σχηματίζω!
Ἰντροπιστὸς τοῦ Ἔθνους

586. Ἀσπὴ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Πρῶτὸν Κελεύρημα

587. Κρυπτογραφικόν

1234156789 = ὄνομα πολλῶν βα-
23789 = Νῆσος [σιλέων
363991 = Πόλις
481585 = Εἶδος ἀγάλματος
51489 = Νῆσος
632817 = Δόλωμα
78689 = Νῆσος
875836 = Πτηνόν [ματος
9174 = Συστατικόν τοῦ σώ-
"Ιων

588-592. Φωνηεντογράφος

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηέντος, ὅσαςδήποτε φρεσὶ ἀναλαμβανόμε-
νόν, μεταξύ τῶν κάτωθι συμφώνων,
τῶν ὁποίων ἢ σερὰ εἰς ἕκαστον σφῶδόν
δύναται καὶ νὰ μεταβληθῆ, νὰ σχημα-
τισθῶν πέντε γραμματικὰ ὀνόματα:
τραναβ, μανς, δινς, κβλλ, τε
Ἰνως τῆς Ἐλευθερίας

593. Ἀκροστιχίς

Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων κατὰ
σειρὰν ἀποτελοῦν νῆδον τοῦ Ποσειδῶ-
νος

1, Μήτηρ ἠρώας ἡμιθέου 2, Ἄγγε-
λιαφόρος τῶν θεῶν 3, Ποταμὸς τῆς
Γαλλίας 4, Ρῆμα σημαίνον ἐγγίξω 5,
Θεὸς αἰγύπτιος.

Ἰας

594. Φωνηεντολίπιον

μ - πα - ποτ
Ἡλιεγέννητη

595. Γεῖφος

Voulez vous ? $\begin{matrix} \text{ἄρα} & \text{ἄρα} & \text{τέλη} \\ \text{ἄρα} & \text{ἄρα} & \text{ἄρα} \\ \text{ἄρα} & \text{ἄρα} & \text{ἄρα} \end{matrix} \times \begin{matrix} \text{ἄρα} \\ \text{ἄρα} \\ \text{ἄρα} \end{matrix}$
Νηρεὺς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

596. Enigme populaire

Ma mère m'a fait en chantant ;
Je suis habillé tout en blanc ;
Je n'ai ni queue ni tête,
Je ne suis ni homme ni bête.

Ἐκάτη

597. Sans Voyelles

In - ds - x - In - d - cr
Ἐρείκη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 29

397. Πανήγυρις (πάνυ, γύρις) - 398. Ὀσίρις (ὀ, σύ, ρίς) - 399. Τόνος-φόνος - 400. Σοφός (ἀναγινώσκεται καὶ ἀντιστροφός).

401. Α Τ Λ Α Σ Ν Α Ν Θ Η Ο Ν
Ν Η Ω Ρ Φ
Η Σ Υ Μ Ρ Ο Π Α Π
Θ Ο Ε Τ Α
Ω Ρ Α Σ Α Σ Ω Ν Ι Ν Α Ο Σ

402. ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ (Ἵδρα, Σάρος, αὐ-
λός, νοσθός, δρῆς, ρῶδον, σθρανός) -
403. ΑΡΑΧΩΒΑ (Α-γωνία, Ρ-αφή,
Α-ετός, Χ-ηρα, Ω-όν, Β-βλος, Α-βα-
τος) - 404. ΕΚΑΤΗ-ΑΡΗΤΗ (ἘΠΑ-
μεινώνδας, ΚέΡκωρα, ΑἰΗτης, ΤίΤος,
ἩβΗ.) - 405. Θρόνευ Λύκο τὸ χειμῶνα-
νὰ σὲ φῆθ' τὸ καλοκαίρι. - 406. Ρίς τὴν
ἀρετὴν ἐνυπόκειται μεγαλοφῶνία (εἰς τι-
να, ρε, τῆν, ἐν ἦλαρ χι, μεγάλο φῆ, ἰα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα ἄρ. 50, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 50 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ πηχὴ δὲ στοιχεῖα
ἄρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ἄρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος ἄρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληροῦν τὰ
διπλά. Ἡ πρόκλησμά εἶναι ἀποσπείρητη.

[AB' - 505]

Ἀγνή, Αυσόχαρτο, ἀνταλλάσσομε τε-
τραδιάκια καὶ Ἀπαντήσατε καὶ στέργου
Δ/σιν ἀμέσως. **Θαργαλέα Ἑλληνίς**

[AB' - 506]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ἐλατὰ Διαπλασσοῦ-
λα. Δ/σις: Βασιλεῖον Πατριμικῆλῆ,
Κηφισία. Ἰὰ, ἀπάντησθ' στὸ γράμμα μου
δὲν ἔλαβα **Ζέφυρος**

[AB' - 507]

Τρίδραχος, τρίμηνος Διαγωνισμὸς ἀ-
γράφων ἠθοποιῶν. Ἐθνετικὰ Διαπλασοῦ-
ποῦλα, νὰ περιμένω; Σέβλη, Καρτακού
96. Πειραιᾶ. **Μίκυ Μάους**

[AB' - 508]

Προκηρύσσομε Διαγωνισμὸν ἠθοποιῶν
μὲ τρεῖς ἐρωτήσεις. Προτιεῖτε τὸν
κινηματογράφου; Ποῖον ἀν ἠθοποιὸν καὶ
γιατὶ; Συμμετοχὴ δίδραχος. Προθεσμία
τρίμηνος. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ τέσσαρα. Δ/σις
(ΔΒ' - 299). **Θλιμμένη Γαηταία**
Παρήγορος Ἄγγελος

[AB' - 509]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ἑλοῦς-ἑλες. Κυρὰ
τῆς Θάλασσης, Περιπλοκῆς, Χλόης,
Γιόλα, νὰ περιμένω; Δ/σις: Ρυθάλαν Σε-
ραφειμίδου, Νευροκοπίου 3, Θεσσαλονικίην
Κρίτων

[AB' - 510]

Μένιο Κλάσσα, Τί γίνονται; Μὲ 54
ρεῖς; Ὄχι; Μά... εἶμαι τὸ
Μακεδονικόν Ἐντελέβας

[AB' - 511]

Ἐναθομίζω (ΔΒ' - 454). Δ/σις ἀλλάζει:
Ἐνδία Μαρίκα Ἀχ. Μαυροματῆ, Νέα
Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι. **Πασχαλιὰ**

[AB' - 512]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΕΤΙΔΕΩΣ

Ἀπαντήσατε εἰς τὰ ἐρωτήματα:

Α' Γιατὶ ζῶμε;
Β' Ποῖο εἶναι κατὰ τὴν γνώμη σας
τὸ καλύτερον ἐπάγγελμα γιὰ ἕνα ἄνθρω-
πο καὶ γιατί;

Γ' Πῶς ἐννοεῖτε τὴν πραγματικὴ φι-
λία;

Βραβεῖο μόνον ἕνα. Συμμετοχὴ ἐλευθε-
ρη. Προθεσμία τρίμηνη. Δὲν εἶναι ἀπαραί-
τητὴ ἡ ἀπάντησις καὶ οἱς τρεῖς ἐρωτή-
σεις. Περιμένω ἀπὸ πολλοὺς. Ἐσχωριστὰ
ἐπ' τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ. Δ/ση (ΔΒ' -
508). **ΑΕΤΙΔΕΩΣ**

[AB' - 513]

Τὸ μὲ χαριτωμένο ψευδώνυμο εἶναι
ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
Ἡλιόβγαλη

[AB' - 514]

Ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια, ἀπαντοῦ-
με ἀμέσως. Καν Ἀθανασοπούλου,
Βασιλέως Ἡρακλείου 6-Α, Ἀθῆναι διὰ:
Ἀγγελουδὶ τῶν Ὀνειρῶν, Ἡλιόβγαλη

[AB' - 515]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσομ τετραδιά-
κια μὲ ἑλοῦς-ἑλες. Δ/σις: Ἀλέξαν-
δρον Τσαμκίσογλου (διὰ Θάλλουσαν Νεό-
τητα) Τ. Κ. 89, Ασπυκτῶν (Κόπρου).
Θάλλουσα Νεότης

[AB' - 516]

Β' δήμενος τρίδραχος Διαγωνισμὸς ἀγρά-
φων ἠθοποιῶν. Βραβεῖα: τρεῖς βιβλία
διαλεχτὰ! **Γιόλα**

[AB' - 517]

Χαροῦμενη Συντροφία, Βάτραχοι, Ἐ-
σπεράντιο, Αυσόχαρτο, Παρήγορος Ἄγ-
γελε. Χρυσὴ Πεταλούδιτσα, Χαραυγῆ, Ἀ-
γνή, Μιρβίλ, εθνετικὰ Διαπλασοῦποῦλα-
ς, νὰ περιμένω ὑποστήριξη; **Γιόλα**

*****

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχοντι
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: Τος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστὸς ἀποτελεῖ δρχ. 25, κα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δρχ.
23,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1931), ὑπάρ-
χοντι ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν
ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
τῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἄρ-
χαφος δρχ. 50 καὶ ἠαμμένους δρχ. 35.
Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931
τιμῶνται ἕκαστος ἀρχαφος δρχ. 110 καὶ
ἠαμμένους δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου
προσθετὰ εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρχαφος καὶ δρχ.
15 ὁ ἠαμμένους, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἰτε ἀρχαφος εἰτε ἠαμμένους.

*****